

U ruke Lončareve predajemo duh svoj

U ruke Očeve predao si duh svoj.
Smireno. Jer sve je bilo ispunjeno.
S ljubavlju.
I s povjerenjem da tvoju povijest s čovjekom više nitko neće moći zaustaviti.
Jer je po tebi Otac posve prišao čovjeku.

I u ruke naše predao si duh svoj.
Ništa ne pitajući. Ne provjeravajući ih.
Ne tražeći ruke koje će tvoga duha biti dostojne.
U ruke svakog čovjeka predao si duh svoj.
Ljubeći.

Svojim duhom oživio si naše ruke.
Po njemu su naše ruke žive.
Po njemu mogu radati, obnavljati svijet.
Po njemu mogu prihvatiti u zagrljaj.
Po njemu mogu otrti suzu, pohraniti ju u njegove dubine.
Po njemu mogu u osmijeh raskriliti.

I kada duh tvoj u našim rukama stradava, ti ne odustaješ od svog povjerenja.
Ne opozivaš svoju blagonaklonost.
Ničim te ne možemo obeshrabriti.
Svoj si duh – i njime ruke Očeve – zauvijek udomio u nama.

I mi iz dana u dan – s tobom zajedno – u ruke Očeve predajemo duh svoj.
Prah svog bića, prah svoje povijesti, prah svojih odnosa vraćamo u ruke Lončareve.
Njemu koji nas je sazdao od praha.
Njemu koji je svojom neiscrpnom ljubavlju u zemljane posude naših tijela ulio naše duše,
oblikovao ih po svojoj slici.
Po tebi.

Lončaru vječni, ljubitelju čovjekov, ti i naš prah preobražavaš u svjetlo.
Od svjetla oblikuješ posude naših snova, naših traženja, naših susreta.
I ondje gdje se tmine zgušnjavaju, ti – nimalo se ne uznemirujući – uzimaš svjetlo u svoje ruke,
uzimaš križ svoga sina i sve naše križeve – i križeve patnje i križeve ljubavi – i oblikuješ novi
svijet. Novost života.

Lončaru dobri, umijesi u nas strpljivost svoju.

Umijesi u nas gorljivost svoga sina.

Umijesi u nas djetinje povjerenje u tvoju mudrost, u svaki tvoj naum, da uvijek budemo obzirni
prema posudama naših duša, prema posudama duša onih s kojima živimo, i kad ih doživljavamo
kao krhotine i kad iskusimo da su žrtvom tvoga sina iscijeljene.

Stjepan Lice